

Η ακτημοσύνη των μοναχών (Αγ. Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

1. Ο κάθε άνθρωπος, που μπήκε σε μοναστήρι και ανέλαβε τον ζυγόν του Χριστού, που είναι χρηστός, πρέπει οπωσδήποτε να ζήσει με ακτημοσύνη αρκούμενος στα πιο απαραίτητα και αποφεύγοντας κάθε τι περιττό σε ενδυμασία, σε είδη που χρειάζεται το κελί του, σε χρήματα.

2. Περιουσία, πλούτος και θησαυρός του μοναχού πρέπει να είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Σ' Αυτόν πρέπει να στρέφονται τα βλέμματα του νου και της καρδιάς του·

Σ' Αυτόν πρέπει να συγκεντρώνονται οι ελπίδες του·

Σ' Αυτόν πρέπει να αναθέτουμε την πάσαν ελπίδα μας·

Σ' Αυτόν πρέπει να στηρίζουμε την πίστη μας.

Μα ο μοναχός πολύ δύσκολα μπορεί να κρατήσει τέτοια ψυχική διάθεση, όταν έχει πολλά αγαθά.

Λοιπόν;

1. Την εντολή μας την έδωσε ο ίδιος ο Κύριος. Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης - μας συνιστά- όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσοι και κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανών, όπου ούτε

σης ούτε βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται ου διορύσσουσι ουδέ κλέπτουσι.

Και αφού πρώτα έδωσε την εντολή, μετά εξήγησε και την αιτία. Είπε: «Όπου γαρ εστίν ο θησαυρός υμών, εκεί και η καρδιά υμών έσται» (Ματθ. 6, 21). «Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά» (Ματθ. 6, 24).

2. Αν ο μοναχός έχει χρήματα ή πολύτιμα ακριβά πράγματα, τότε και χωρίς να το θέλει, σύμφωνα με ένα απαράβατο νόμο και μια ανυπέρθετη αναγκαιότητα, η ελπίδα του θα μετατοπισθεί, από τον Θεό στα αγαθά του!

Στα αγαθά του αναθέτει την ελπίδα του.

Στα αγαθά του βλέπει τη δύναμή του.

Στα αγαθά του βλέπει μέσα, για να αποφύγει το κακό που μπορεί να συναντήσει στον αγώνα της ζωής.

Στα αγαθά του συγκεντρώνεται η αγάπη του, η καρδιά του, ο νους του, όλο το είναι του!

Έτσι η καρδιά του γίνεται φιλόϋλη και τόσο σκληρή και ξένη σε κάθε πνευματική αίσθηση, όσο σκληρή και αναίσθητη είναι η ύλη.

3. Η απόκτηση και διατήρηση χρημάτων ή άλλων αγαθών είναι -όπως λέει ο απόστολος- ειδωλολατρία (Εφ. 5, 5).

Αυτό ισχύει απόλυτα για τον μοναχό. Και η ειδωλολατρία, οπωσδήποτε θα καταλήξει σε πλήρη χωρισμό από τον Θεό. Και τότε ο σκοτισμένος φιλόϋλος άνθρωπος δεν θα αργήσει, να δώσει τον καρπό της πλάνης του. Θα έλθει ο θάνατος , που μέσα στον σκοτισμό του και την στήριξη της ελπίδας του στα επίγεια αγαθά τον ξεχνάει εντελώς και θα τον αρπάξει από μέσα από τα πλούτη του! Τα κεφάλαια και τα γεμάτα αμπάρια, στα οποία είχε στηρίξει την ελπίδα του, θα περάσουν στα χέρια άλλων, χωρίς πια να μπορούν να προσφέρουν σ' αυτόν καμιά απολύτως ωφέλεια, αφού πρώτα τον αποξενώσουν από τον Θεό (Λουκ. 12, 15-22).

4. Το Άγιο Πνεύμα ελεεινολογεί την κατάσταση του ανθρώπου, που γοητεύθηκε από την απάτη του επίγειου πλούτου και πηγαίνει στην αιωνιότητα με τη φοβερή και ολέθρια κατάσταση της πνευματικής φτώχειας. Λέγει: « Ιδού άνθρωπος, ος ουκ έθετο τον Θεόν βοηθόν αυτού, αλλ' ήλπισεν επί τω πλήθει του πλούτου αυτού και ενεδυναμώθη εν τη ματαιότητι αυτού» (Ψαλμ. 51, 9). Δηλαδή. Να, άνθρωπος, που δεν εμπιστεύθηκε τον εαυτόν του στον Θεόν και στην βοήθειά του, αλλά στήριξε την ελπίδα του στα πολλά πλούτη· και εθεώρησε δύναμή του και εξασφάλισή του πράγματα μάταια, πράγματα απατηλά, πράγματα που τα εφαντάζετο δικά του!

Όποιος θέλει να συγκεντρώσει την ελπίδα του στον Θεό και στην αγαθότητά του, πρέπει να μη παύσει ποτέ να προσπαθεί να έχει ακτημοσύνη. Και όταν τυχαίνει και του δίνουν χρήματα ή πολύτιμα πράγματα, να τα χρησιμοποιεί, για να αποκτήσει θησαυρούς εν ουρανώ (Λουκ. 16, 9).

(Προσφορά στον σύγχρονο Μοναχισμό, τ. Γ΄, Έκδοσις Ι.Μ. Νικοπόλεως σ. 43)

Πηγή: agiameteora.net